

Απόφαση

Όταν πήγα στο μικρό τους χωριό
μου μίλησαν για κάποιον καταραμένο που σταυρώσαν
τα χαράματα.

Ρώτησα γιατί, χωρίς να πάρω όμως απάντηση.

Ήταν καταραμένος μού 'πανε.

Ζήτησα να μου δείξουν το σπίτι του,

όταν πήγα έφαξα τα χαρτιά του,
πάντα μ' άρεζε να διαβάζω σκέψεις άλλων
κι ήθελα να μάθω για την κατάρρα.

Τα χαρτιά μιλούσαν για ένα κόσμο ασύνορο,
για αφοπλισμό, για κοινοκτημοσύνη, για ειρήνη.

Τους ζήτησα να σταυρώσουν και μένα.

4-4-1990

Αισθήματα εγκατάλειψης

Δες τα, ήταν όλα εδώ,

η γάτα, το τραπέζι, το παλιό γραμμόφωνο.

Φύγαν όλοι, κι έμεινε η φυχή μου ν' αραδιάζει
ένα σωρό από μνήμες.

Απρίλιος 1990

Καμένη γη

Εκεί που υπήρχαν δέντρα, μόνο καμένες ρίζες
απομεινάρια ανέμων περαστικών και αδιάφορων.

Λίγο πιο κάτω η θάλασσα
με μια αφόρητη γαλήνη και ηρεμία
μ' όλο που ξέρει...

Εδώ που υπήρχαν άνθρωποι, σκιές υψωμένες
θλιβερές σκιές - σκιές όμοιες.

Λίγα πουλιά κι αυτά για να κραυγάζουν.

Τα πλαστικά τους λουλούδια σε βάζα περιοπής
χωρίς χρώμα, οσμή και χάρη,
μοναχά το βάζο, το βάζο...

Μακριά τους η άνοιξη, τα μάτια τους πέτρινα
μοναχά ένας νυχτωμένος βαρύς χειμώνας
όλη τους η καρδιά.

Πάσχα χωρίς Χριστό (θυσία κι Ανάσταση)
Τόσο μακριά τους ο ήλιος.

Κι εμείς ξάγρυπνοι κυματίζοντας την Ανατολή
σηκώνοντας μαρμαρόπετρες στη νύχτα
γελώντας με τις φωνές τους στα πανηγύρια τους,
κοιτάζουμε τις καμένες ρίζες, την άπρεπη θάλασσα,
τις υψωμένες... σκιές

τα βάζα με τα πλαστικά τους λουλούδια.

Τους βλέπουμε στη νυχτωσιά τους
να προσπαθούνε να κλέψουν τα δέντρα μας.

- Κι εμείς ξάγρυπνοι ως την Ανατολή
εδώ, ποιητές της ζωής.

2-5-1990

Στις κατακόμβες

Σε βρήκα εκεί,
κρυμμένη (από τους άλλους, μα θαρρώ κι από τον ίδιο σου
τον εαυτό)

και σου 'πα ότι θέλει θάρρος για νά 'σαι εδώ.

Σκιές κυβερνούσαν τα μάτια σου
και τα χείλη σου ήταν στεγνά από τότε...

Μου μίλησες για την κτηνωδία τους
και σου 'δειξα τη λάμψη του φεγγαριού στο μισοσκόταδο,
μού 'πες για τα γαμφά τους νύχια
και σου 'βαλα ένα περιστέρι στις ματωμένες απαλάμες σου,
άρχισες να σκέφτεσαι τ' αχόρταγα κι άπληστα μάτια τους
και σου μίλησα για τον Αυγουστιάτικο ήλιο
για την πρώτη Άνοιξη.

Χάιδεφα απαλά το μωρουδίστικο πρόσωπό σου
και φύσηξα τα σημάδια τους από το στήθος σου.

Άρχισες να ζεσταίνεσαι, καθώς έφευγε το κενό
(το κενό των άλλων)
από τα μάτια σου.

Μου πρόσφερες κρασί και χαμογέλασες
καθώς ο ήλιος ξεκινούσε για την Ανατολή.

3-5-1990

Προδοσία

Κοίτα πώς δέσαν τα φτερά τους - κοίτα την όψη τους
βουβή

μιλούσαν κάποτε για αγάπη, για ελευθερία και φιλή.

Πουλιά ελεύθερα, μεγάλα - μα τώρα δές τα τόσα δα
κοίτα πώς δέσαν τα φτερά τους - πόσο τα μάτια τους

μικρά.

Ψηλά δε θα ξαναπετάξουν, στον ήλιο εκεί στον Ουρανό
μαύρες κρατάνε σημαιούλες κι είναι το σπίτι τους μικρό.

Δεν βλέπουν τα δικά μας πλούτη - δεν προαισθάνονται

γιορτή

μονάχα κάτω εκεί συρμένα, οι ορίζοντες τους αδειανοί.

Τώρα μακριά μας είναι χώρια, σαν να μη ζήσανε εδώ

σαν να μην πόθησαν τον ήλιο - σαν να μην είδαν Ουρανό.

Δεν φταίει ο άνεμος, το κύμα, η μπόρα και η καταχνιά
κάτι μου λέει πως μόνο φταίνε - αυτά τα ίδια τα πουλιά.

6-5-1990